

tására kidolgozott elképzeléseket a német megszállás meghiúsította.¹⁷⁵ Ilyen módon a hivatalnak a háború kritikus időszakában nem volt kinevezett vezetője. A vezetésben támadt ürt ügyvivői minőségében Krausz töltötte be.

Krauszt legtöbb kortársa jó képességű embernek tartotta, aki szoros és hasznos kapcsolatokat ápolt a magyar hatóságokkal, köztük a KE-OKH-hal (különösen Batizfalvyval), és a brit konzulátus tisztviselőivel. A britek távozása után hasonlóan jó összeköttetéseket épített ki a svájciakkal is, akik átvették a szövetségesek budapesti érdekképviselőit. Krausz, a Mizrahi egyik vezetője, nem tudott kijönni sem a bizottság, sem az elnökség tagjaival, sem a Haluc képviselőivel, akik között sok volt a fiatal lengyel és szlovák menekült. Az ellentét nem annyira ideológiai különbségekből származott – bár ilyenek is léteztek –, mint inkább személyiségbeli problémákból. Krausz alapjában véve zárkózott ember volt, és féltékenyen őrizte a hivatali titkokat. Igyekezett magához ragadni a Palesztina Hivatal minden tevékenységét, beleértve az utazások technikai lebonyolítását is. Munkatársait nem szívesen vonta be a döntések meghozatalába, és nem avatta be őket az emigrációs tervekben érintett magyar és külföldi hivatalos személyekkel folytatott megbeszéléseibe. Még bonyolultabb lett a helyzet a háború folyamán, amikor a budapesti Palesztina Hivatalra hátrultak a németek megszállta közép-európai országokban lévő társintézmények kötelezettségei is, és amikor egyre több menekült érkezett Magyarországra. Növekvő számú külföldi menekült és magyar cionista vívott mind élesebb harcot a korlátozott mennyiségű palesztinai bevándorlási engedélyért. A nehézségeket Krausz kifogásolható munkatílusa tovább súlyosbította.¹⁷⁶

A megszállás után Krauszt megbízták, létesítsen kapcsolatot a semleges hatalmakkal. Mint sok más prominens zsidót, hamarosan őt is letartóztatta a Gestapo, titkárával, Binet Rózával együtt. Jóllehet a Mentőbizottság közbelépése nyomán rövid időn belül szabadlábra kerültek, Krausz és felesége úgy döntött, menedéket kér a svájci követségen. Krausz, mint a követség kivándorlási ügyekért felelős alkalmazottja, mentesítést kapott a magyar hatóságoktól a sárga csillag viselése alól. Felhasználva szoros összeköttetését Carl Lutz konzullal, akinek fő feladata az idegen érdekek képviselője volt (a svájci érdekek képviselőjével a követ, Maximilian Jäger foglalkozott), Krausz két olyan akciót kezdeményezett, amely a budapesti zsidóságra nézve nagy jótéteménynek bizonyult. Bár Krausz kezdetben nem ellenezte Kasztner tárgyalásait az SS-szel, július elejére fölismerte, hogy ezek a tárgyalások nem hozzák meg a remélt eredményeket. Egy június 8-i megbeszélésen, amelyre vetélytársát, Kasztnert nem hívta meg, a cionista vezetőknek is ilyen értelmű tájékoztatást adott. Fel-